

מקריב בבמת יחיד קרבנות חובה כגון פסח וכדומה, ואין להקריב כי
 53 אם בבמת ציבור. מקשה הגמרא: **והא** – והרי הברייתא **ב'שעת**
 54 **איפור הקמות' קאמר**, ואין אפשר להעמיד את הברייתא בשעת
 55 היתר הבמות. מתרצת הגמרא: כוונת הברייתא בשעת **איפור פמה**
 56 לו – לקרבנות חובה, אולם היא שעת היתר **פמה להכיריו** – לעולה
 57 ושלמים של נדרים ונדבות הקרבים בבמת יחיד.
 58 שנינו במשנה: איזה קרבן נחשב **למחוסר זמן** כול' בגלל בעליו, קרבנם
 59 של הזב, הזבה והיולדת, קודם שהגיע זמנם להקריב. ואמרה
 60 המשנה, אם הם הקריבו את חטאתם ואת אשמתם בחוץ קודם הזמן,
 61 פטורין מכרת לפי שאין הקרבנות ראיות עתה להקריבה בפנים.
 62 מקשה הגמרא: **והני בני אשמות ניהו** – וכי הזב, הזבה והיולדת,
 63 חייבים בקרבן אשם, ומדוע הזכירה המשנה את 'אשמתם'. מתרצת
 64 הגמרא: **אמר ועירי תני מצורע בהרייהו** – יש לשנות במשנה מלבד
 65 הזב, הזבה והיולדת גם את המצורע, שגם הוא אינו מביא את
 66 קרבנותיו שהם חטאת ואשם ועולה קודם שיספור שבעת ימים, ואם
 67 שחטם בחוץ קודם הזמן פטור מכרת.
 68 עוד שנינו במשנה: הזב, הזבה והיולדת ששחטו **עולותיהן ושלמיהן**
 69 בחוץ קודם הזמן, חייבים כרת. לפי שקרבנות אלו ראויים להקריבה
 70 בפנים בתורת נדבה. מקשה הגמרא: **והני בני שלמים ניהו** – וכי
 71 אלה חייבים בקרבן שלמים, מדוע הזכירה המשנה את 'שלמיהן'.
 72 מתרצת הגמרא: **אמר רב ששית תני נזיר** – יש לשנות במשנה מלבד
 73 הזב, הזבה והיולדת גם את הנזיר החייב בקרבן שלמים, שאם שחטו
 74 בחוץ בתוך ימי נזירותו, חייב כרת לפי שראוי להקריבה בפנים בתורת
 75 נדבה.
 76 אומרת הגמרא: **דועירי קבעיה תנאי** – האמוראים שינו את גירסת
 77 המשנה על פי תירוצו של זעירי וגרסו במשנה גם 'מצורע', אולם **דרב**
 78 **ששת לא קבעיה תנאי** – האמוראים לא שינו את גירסת המשנה על
 79 פי תירוצו של רב ששת ולא גרסו במשנה גם נזיר, אלא קבעו בגמרא
 80 את תירוצו של רב ששת ש'חסורי מחסרא והכי תנאי', כלומר רבי
 81 השמיט תיבת 'נזיר' וכך דרכו של רבי במקומות נוספים.
 82 הגמרא חוזרת לעסוק במצורע שהקריב את אשמו בחוץ קודם זמנו:
 83 **אמר רבי חלקיה (דבי) רב טובי, לא שנו במשנה שמצורע ששחט**
 84 **את אשמו בחוץ קודם זמנו פטור מכרת, אלא כששחטו לשמו או**
 85 **אפילו שחטו סתם, שהרי אינו ראוי להקריבה בפנים, אכל שחטו שלא**
 86 **לשמו כגון ששחטו לשם עולה, חייב כרת, הואיל וראוי לשלא**
 87 **לשמו בפנים, כלומר שכיון שאשם שהקריבו בפנים לשם עולה הרי**
 88 **הוא כשר, לכן אם שחטו בחוץ לשם עולה חייב כרת.**
 89 מקשה הגמרא: **אי הכי** – אם כך, מן הדין היה שאם הקריבו **לשמו**
 90 בחוץ קודם זמנו **נמי ניתיב** – גם יתחייב כרת, **הואיל וראוי** להקריבה
 91 **לשלא לשמו בפנים**. מתרצת הגמרא: כדי שהאשם יהיה כשר בפנים
 92 **פעי עקידה** – צריך לעקור ממנו שם אשם ולומר בפירוש שמקריבו
 93 לשם עולה, וכל זמן שלא עקר ממנו שם אשם, הוא פסול בפנים קודם
 94 זמנו, ולכן גם בשוחט בחוץ פטור.
 95 **מתקוף לה** – הקשה על כך **רב הונא, וכי יש לה דבר שאינו כשר**
 96 **לשמו וכשר שלא לשמו** – כיצד יתכן שקרבן יהיה פסול כשמקריבו
 97 לשמו, ויהיה כשר כשמקריבו שלא לשמו. ואף ששנינו לעיל במשנה
 98 (ב.) כל הזבחים שנזבחו שלא לשמן כשרים, זה דווקא בזבחים
 99 שכשרים אם נשחטו לשמן, אבל לא כשהם פסולים כשנשחטו
 100 לשמן.
 101 הגמרא תמחה על קושיית רב הונא: **ולא** – וכי לא מצאנו כדבר הזה,
 102 **והרי**

1 **מילין נמי לילין** – גם כשמקריב מחוסר זמן בפנים, צריך היה ללקות
 2 לדעת רבי שמעון, על שעבר על הלאו של 'לא תעשון', שהרי הפסוק
 3 אסר להקריב חובות לא רק בבמת יחיד אלא גם בבמת ציבור, דהיינו
 4 במשכן שבגלגל שזה ודאי נחשב לשחיטת פנים, **אלמה** – ולמה **אמר**
 5 **רבי יורא** במסכת חולין (ס) שהשוחט קרבן מחוסר זמן בפנים, אינו
 6 לוקה לפי שהתנבא העוסק באיסור הקרבת מחוסר זמן (שמות כב כט) **כִּן**
 7 **תַעֲשֶׂה לְשֹׁרֶף לְצִאֲנָה שְׂבַעַת יָמִים יִהְיֶה עִם אֹמֶן בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי תִתְּנוּ**
 8 **לִי, נִתְקַוָּ לְעֹשֶׂה** – ניתק והפריד איסור זה משאר איסורי מזבח,
 9 ולימד שאין בהקרבת מחוסר זמן אלא לאו הבא מכלל עשה, והיינו
 10 'ביום השמיני תתנו לי' ולא קודם לכן, ואין לוקים על לאו הבא מכלל
 11 עשה. אולם מאחר ולרבי שמעון יש לאו מפורש 'לא תעשון' על
 12 הקרבת מחוסר זמן, מדוע אין לוקים על לאו זה.
 13 מתרצת הגמרא: **הני מילי לרבנן** – דברי רבי זירא שאין לוקים על
 14 הקרבת מחוסר זמן בפנים, אמורים רק לשיטת חכמים שלא דורשים
 15 את הפסוק 'לא תעשון' ללאו להקרב מחוסר זמן, אולם **לרבי**
 16 **שמעון** הסיבר שהפסוק 'לא תעשון' הוא לאו מפורש על מחוסר זמן,
 17 **הכי נמי** – אכן ילקו על הקרבתו בפנים, והשוחט בהמה לקרבן קודם
 18 שמלאו לה שמונה ימים לוקה.
 19 הגמרא מביאה תירוץ נוסף לקושיית רבי רמיה: **רב נתנן בר יצחק**
 20 **אמר פנים דגלגל לנפי שילה פהוין דמי** – הפסוק 'לא תעשון' אוסר
 21 להקריב בגלגל קרבנות חובה, וכיון שמקום הקרבתם הוא בשילה,
 22 נחשבת הקרבתם בגלגל כאילו הקריבם בחוץ קודם זמנם, נמצא
 23 שהפסוק 'לא תעשון' עוסק באיסור הקרבת מחוסר זמן בחוץ, ולא
 24 בהקרבת מחוסר זמן בפנים, ולכן לרבי שמעון אין לוקים עליו, אולם
 25 השוחט קרבן מחוסר זמן בחוץ לוקה שהרי על כך דיבר הכתוב.
 26 הגמרא מביאה דעה אחרת בענין הפסוק שרבי שמעון למד ממנו
 27 שיש לאו על הקרבת מחוסר זמן בחוץ: **רבה אמר טעמיה דרבי**
 28 **שמעון, דבתנאי רבי שמעון אמר מנין לזובח פסח פקמת יחיד**
 29 **בשעת איפור הקמות** וכשבני ישראל היו במדבר, או כשהמשכן היה
 30 בשילה או בבית עולמים, **שהוא בלא תעשה, תלמוד לומר** (דברים
 31 טו ה) **'לא תזבח לזבוח את הפסח באחד שעריך'**. ומנין שהפסוק
 32 מדבר רק בשעת איסור הבמות, הלא **יכול היית לפרש שאף בשעת**
 33 **היתר הקמות כן**, והיינו שמאחר ואין מקריבים בבמת יחיד רק נדרים
 34 ונדבות ולא קרבנות חובה, שמא מלמדנו הפסוק שהמקריב קרבן
 35 פסח בבמת יחיד עובר בלא תעשה. משיבה הברייתא: **תלמוד לומר**
 36 **– מלמדנו הכתוב 'באחד שעריך', לא אמרתי לה שלא לזבוח את**
 37 **הפסח בבמת יחיד אלא בשעה שפיל ישראל נבנסין** להקריב קרבנות
 38 **בשער אחד** – בעיר אחת, כגון בשילה או בירושלים, אבל בשעת
 39 היתר הבמות שמקריבים קרבנות בכל מקום, על כך לא דיבר הכתוב.
 40 לאחר שהתבאר בברייתא שבשעת איסור הבמות יש לאו בשחיטת
 41 פסח בחוץ (בבמת יחיד), מוכיח רבה שמדובר בפסח מחוסר זמן.
 42 מבאר רבה: **אימת** – באיזה זמן ביום י"ד בניסן, נאמר בברייתא שיש
 43 לאו בשחיטת הפסח בבמת יחיד (בשעת איסור הבמות), **אי נימא** –
 44 אם נאמר שהכוונה **אחר הצות** היום כאשר הגיע זמן הקרבת הפסח,
 45 **כרת נמי מתיב** – מדוע אמרה הברייתא שיש רק לאו, הלא הפסח
 46 ראוי להקריבה בפנים והשוחט בחוץ חייב כרת. **אלא לאו** – ודאי
 47 הכוונה לשחיטת הפסח **קודם הצות** כשהפסח אינו ראוי עדיין
 48 להקריבה והוא מחוסר זמן, ומכאן למד רבי שמעון גם בשאר קדשים
 49 מחוסרי זמן ששחטם בחוץ, שעובר בלאו.
 50 דוחה הגמרא: **לעולם** – באמת הברייתא מדברת בשוחט את הפסח
 51 בבמת יחיד **לאחר הצות, ובשעת היתר הקמות קאי** – עוסקת
 52 הברייתא, למדנו שגם בשעת היתר הבמות עובר בלא תעשה אם

דוחה הגמרא: לעולם הברייתא פוטרת אם שחט את החטאת בחוץ
 קודם זמנו שלא לשמו, והוא הדין באשם, כיון שהם אינם ראויים
 להקרבה בפנים, והברייתא בשיטת רבי אליעזר היא, דמקיש אשם
 להטאתה, ופוסל גם אשם שנשחט שלא לשמו, והתנא – התנא של
 הברייתא נקט חטאת שהיא העיקר כלומר המלמד, וכל שכן לטפול,
 כלומר לאשם הנלמד ממנה.
 הגמרא מביאה ראיה לרב חלקיה מברייתא הדומה לברייתא שכבר
 הובאה לעיל, אלא שברייתא זו שנאה רב דימי: תא שמע, דכי אתא
 רב דימי מארץ ישראל לבבל, אמר בשם תנא דבי רבי ליואי –
 האמורא ששנה ברייתות בבית מדרשו של רבי ליואי, וכול הייתי
 לומר שאני מוציא – ממעט מהפסוק (ויקרא פ ד) וְאֶל פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד
 לֹא הֵבִיאוּ ופוסל אף את השוחט בחוץ עולת זב זבה יולדת ומצורע
 מחוסר זמן בפעילים, וכן אשם נזיר ואשם מצורע שהקריבם בחוץ
 קודם זמנם. (מנין ונסיב להו תלמודא לחיובא ולא ידענא מאי
 היא) רב דימי לא הביא את ההמשך מנין באמת שהשוחט את אלה
 בחוץ חייב, ועל כן מקשה הגמרא, מאי תלמודא – מנין שאין לפטור
 אותם.
 מתרצת הגמרא: אמר רבינא, נאמר בפסוק (שם פ א) אֲשֶׁר יִשְׁחַט שׁוֹר
 או קֶשֶׁב או עֹז וגו' מחוץ למקנה, התיבות 'שור או קשב או עז'
 מיותרות, ויש לרבות מהיתור שור מכל מקום קֶשֶׁב או קֶשֶׁב עֹז
 מכל מקום, שהשוחט עולת זב זבה יולדת ומצורע, ואשם נזיר
 ומצורע קודם זמנם שחייב. ומכך שהברייתא לא חייבה גם בחטאת,
 מוכח שמדובר באשם נזיר ומצורע שנשחט בחוץ קודם זמנו שלא
 לשמו, שמתקבל בפנים (וכר חלקיה) ולכן חייבים עליו בחוץ, מה
 שאין כן חטאת שפסולה בפנים שלא לשמה, ולכן בחוץ פטור.
 תמדה הגמרא: הא מאי רבינא – איזו קושיא יש כאן, כלומר הלא
 ניתן לדחות את הראיה מברייתא זו בדרמרת לעיל שהתנא מדבר
 כששחט בחוץ בזמנו שלא לשמו, והזכיר אשם והוא הדין לחטאת,
 והברייתא סוברת כרבי אליעזר שגם אשם שלא לשמו בפנים פסול,
 ואף על פי כן בחוץ חייב כיון שסתמו כשר בפנים.
 משיבה הגמרא: אמר רב נחמן בברייתא זו אין אפשרות להעמיד
 שמדובר בשחט בזמנו שלא לשמו, משום דרמי' – שרב דימי
 הקשה סתירה דתנא דבי רבי ליואי – מהברייתא של רבי ליואי
 שנאמר בה שאם שחט בחוץ אשם נזיר או מצורע קודם זמנם חייב,
 אדתני – על הברייתא שהביא לוי, ושם נאמר שאשם נזיר ואשם
 מצורע ששחטו שלא לשמן בשירין ולא עלו לפעילים לשום חובה,
 ועל הנזיר והמצורע להביא אשם אחר. ואם שחטו לשם אשם אלא
 שהיה מחוסר זמן בפעילים דהיינו קודם שהגיע זמנם של הנזיר או
 המצורע להקרבה, או שהיו כבשי האשם בני שתי שנים, בעוד
 שאשם נזיר ומצורע צריך שיהיה בן שנה, ושחטו, פסולין, ולפי זה
 גם אם שחטם בחוץ קודם זמנם, פטורים, שהרי אינם מתקבלים
 בפנים, ובברייתא של רבי ליואי נאמר שחייבים. ומשני – ותירץ רב
 דימי לא קשיא – אין סתירה בין שתי הברייתות, כאן לשמו –
 הברייתא של לוי שפסלה אשם שנשחט בפנים קודם זמנו, מדברת
 ששחטו לשמו, ולכן גם אם שחטו בחוץ לשמו פטור, כאן שלא לשמו
 – והברייתא של רבי ליואי שאמרה שאם שחטו בחוץ קודם זמנו
 חייב, מדברת ששחטו שלא לשמו שאם היה שוחטו בפנים שלא
 לשמו היה כשר. ואם רב דימי הקשה סתירה בין שתי הברייתות,
 כנראה קיבל מרביתו שהברייתא של רבי ליואי עוסקת בשחיטה
 קודם זמנו, ואם כן חזרת הראיה מהברייתא של רבי ליואי לרב
 חלקיה בר טובי, שאשם ששחטו לשמו בפנים קודם זמנו פסול ובחוץ
 פטור, ושלא לשמו כשר ובחוץ חייב.
 הגמרא מוכיחה שגם רב אשי סובר כרב חלקיה: רב אשי רמי
 מתניתין אפרייתא – הקשה סתירה ממשנתני שאמרה שאם שחט
 אשם קודם זמנו בחוץ פטור, על הברייתא שהובאה לעיל שאמרה
 שאם שחט בחוץ אשם נזיר או מצורע קודם זמנו חייב. ומשני –
 ותירץ, כאן – במשנה שפטרה, מדובר ששחט את האשם לשמו,
 שמאחר ואינו מתקבל בפנים, לכן גם בחוץ פטור. וכן – ובברייתא

פסח בשאר ימות השנה, דאינו בשור אם שחטוהו לשמו, לפי שזמנו
 של פסח רק בערב פסח לאחר חצות, וכשור אם שחטוהו שלא לשמו,
 והוא הדין אשם מחוסר זמן שכשר שלא לשמו ופסול לשמו.
 מתרצת הגמרא: פסח בשאר ימות השנה שלמים ניהו, וכשוחטו
 קודם זמנו שלם שלמים, עקר ממנו שם פסח ונעשה שלמים ונחשב
 ששחטו לשמו.
 הגמרא מביאה ראיה לרב חלקיה מברייתא: לימא מסייע ליה, וכול
 הייתי לומר שאני מוציא – ממעט מהפסוק (ויקרא פ ד) וְאֶל פֶּתַח אֹהֶל
 מוֹעֵד לֹא הֵבִיאוּ אף עולת זב זבה יולדת ומצורע מחוסר זמן
 בפעילים – קודם שהגיע זמנם להקריבה, וכן אשם נזיר ואשם מצורע
 שהיה בהם פסול כל שהוא, ששחטם בחוץ שלא יהיה חייב, תלמוד
 לומר – מלמדנו הכתוב (שם א פ א) אֲשֶׁר יִשְׁחַט שׁוֹר או קֶשֶׁב או עֹז וגו'
 מחוץ למקנה, התיבות 'שור או קשב או עז' מיותרות, ויש לדרוש
 שור מכל מקום קֶשֶׁב מכל מקום עֹז מכל מקום, שגם השוחט
 בחוץ עולת מחוסר זמן ואשם נזיר ומצורע שיש בהם פסול כל שהוא
 וכפי שיבואר להלן חייב. מדייקת הגמרא: ואילו חטאת שיירא
 הברייתא, ולא כתבה שאם היה בה את הפסול של האשם ושחטוהו
 בחוץ שחייב.
 מבררת הגמרא: במאי עסקינן – איזה פסול היה באשם שצריך ריבוי
 לחייב כששוחטו בחוץ, אילימא – אם נאמר שמדובר באשם
 ששחטוהו לשמו בחוץ בזמנו – בזמן הראוי לשחיטה בפנים, מאי
 איריא – מדוע נקט התנא דווקא אשם שחייב על שחיטתו בחוץ, הלא
 אפילו חטאת נמי אם שחטה בחוץ בזמנה לשמה חייב. ועוד הלא
 באופן זה אין באשם כל פסול ומדוע צריך ריבוי לחייב. אלא ודאי
 הברייתא עוסקת באשם ששחטוהו בחוץ שלא לזמנו.
 ממשיכה הגמרא: ובמאי – לשם מה שחטוהו, אילימא – אם נאמר
 ששחטו את האשם קודם זמנו לשמו, ואשם אמאי חייב הרי עדיין לא
 הגיע זמנו להיקרב בפנים ולא חל עליו הפסוק ואל פתח אהל מועד
 לא הביאו, אלא לאו שהקריבו את האשם קודם זמנו שלא לשמו,
 מוכח שאשם ששחטו בחוץ קודם זמנו שלא לשמו חייב, כיון שראוי
 לשחיטה שלא לשמו בפנים, וכרב חלקיה.
 הגמרא דוחה את הראיה: לעולם הברייתא מדברת ששחטו בחוץ
 בזמנו ושלא לשמו, וכשיטת רבי אליעזר היא דאמר מקשינן –
 מקשים אשם להטאתה, שכשם שחטאת ששחטה בפנים שלא לשמה
 פסולה כך אשם ששחטו בפנים שלא לשמו פסול, ומחדשת הברייתא
 שאם שחטו בחוץ שלא לשמו חייב, לפי שהוא ראוי להקרבה בפנים.
 והוא הדין שגם חטאת ששחטה בחוץ שלא לשמה חייב, לפי שהיא
 ראויה לבא בסתמא בפנים, והתנא – התנא של הברייתא נקט אשם
 שהוא טפל לחטאת לפי שהוא נלמד ממנה, והוא הדין לחטאת
 שהיא העיקר כלומר המלמד.
 הגמרא מביאה ראיה לרב חלקיה מברייתא: תא שמע, וכול הייתי
 לומר שאני מרבה מהיתור בפסוק (שהובא לעיל) שור או קֶשֶׁב או
 עֹז עולת מחוסר זמן בגופה, שעדיין לא מלאו לה שמונה ימים
 ללידתה, וחטאת בין בגופה, שעדיין לא מלאו לה שמונה ימים, ובין
 בפעילים, כגון חטאת של נזיר ומצורע שלא מלאו ימיהם להקרבתה,
 שאם שחטם בחוץ יהיה חייב, תלמוד לומר – מלמדנו הכתוב ואל
 פתח אהל מועד לא הביאו, כל שאינו ראוי לבא להקרבה כפתח
 אהל מועד, אין חייבין עליהן, וקרבות אלו, מאחר ולא הגיע זמנם
 להקרבה בפנים, פטור אם הקריבם בחוץ.
 מדייקת הגמרא: ואילו אשם שיירא הברייתא ולא כתבה שגם אשם
 מחוסר זמן בבעלים ששחטוהו בחוץ פטור. מבררת הגמרא: במאי
 עסקינן – באיזה אופן נשחטה החטאת, אילימא – אם נאמר ששחטה
 לשמו, הלא אשם נמי אם שחטו לשמו קודם זמנו ליפטרות – יש
 לפטור, שהרי אינו ראוי להקרבה בפנים לשמו קודם זמנו. אלא לאו
 – ודאי התנא מדבר ששחט את החטאת שלא לשמו, ולכן דווקא
 חטאת שאינה ראויה להקרבה בפנים קודם זמנה, אם שחטה בחוץ
 פטור, אבל אשם שראוי להקרבה בפנים קודם זמנו שלא לשמו אם
 שחטו בחוץ חייב, וכרב חלקיה.

32 ומדרשות ללמוד תורה, ולכן בדקו מדן ועד באר שבע כו' והיו
 33 כולם יודעים תורה, וברוחניות הנה כאו"מ מישראל ראה גילוי
 34 אלקות בביהמק"ד דכשם שבא לראות וכמ"ש יראה כל זכורך
 35 כו' כך בא לראות שראו נסיי גלויי בביהמק"ד עומדי צפופים
 36 וכו'.

37 ובזמן הגלות היא העבודה במס"נ ותשוי, וכמו שנראה
 38 במוחש גודל המס"נ דכאו"מ מישראל על קדושת שמו יתי
 39 ויתעלה בשמירת השבת, אכילת כשר, וטהרת בית ישראל
 40 אשר ירחם השי"ת ויחוס על עם קדשו, ואל יוסיף לדאבה עוד
 41 לבנינו, אבל כמה תלאות עברו ועוברים [...] משונים ר"ל,
 42 ישראל עם קודש, עומד מוכן למסור נפשו ממש על קדושת
 43 שמו יתי, ואם המצא ימצאון מחללי כו' על הרוב הוא מפני
 44 העמי הארצות הגדולה והעדר הידיעה בתורה, אבל לבבם
 45 נאמנה עם אל, והראי שגם החפשים ביותר, אוכלי השקץ וכו'
 46 מתפארים כי אבי אביהם היי רב פלוני, וטעם הדבר כי פנימית
 47 לבבו, לב ישראל הוא אשר לא יסולה גם בכתם אופיר
 48 ההשגה, ורק שהעדר הדעת דתורה ותוקף התאוה מבלבלם,
 49 ונסיונות אלפים נראים בכל עת, ובד"כ ישראל הוא גפריית
 50 אלקי (א געטליכע שועבעלע) אם יציתו אותו במעט דברי תורה
 51 יתחמם לבבו בקרבו, וכנראה במוחש בכמה וכמה מאחינו,
 52 אשר ח"ו כאלו שכחו צור מחצבתם, ובאמת הוא רק
 53 בחיצוניות, אבל בפנימיות לבבם צל שדי יתלונן. וע"כ החוב
 54 קדוש על כל אחד האוהב את ד' וחפץ לדבקה בו, לקבוע
 55 שיעורי לימוד בתורה וזה יפעול הרבה טובה ולברכה.

56 דבר הבנים יחיו מאחר כי לבבם טובה יש בהם מדות
 57 ישראל, יש תקוה גדולה אשר ירחם השי"ת ויתנהגו בדרך
 58 הישרה, והאל הטוב יחזק לבבם בגו"ר. והשי"ת יהי בעזרו
 59 ויתן לו פרנסה בריוח אשר יוכל לקבוע עתים לתורה, וישתדל
 60 להיטיב עם זולתו כאמור, ויתברך בברכה כפולה כמיועד
 61 למחזיקי תורה.

62 והיי ברכה ושלוש כאו"מ והדו"ש בן מו"ר.

[אג"ק מוהרי"צ כרך יד]

1 לו רק אותיות ותיבות מקוטעים, וכמו אם נצייר עד"מ אשר
 2 שמע פירוש בפסוק שמע ישראל הנ"ל, ואח"כ נתבלבל אצלו
 3 הענין, שאינו יודע אותו כמו שידע אותו בעת ששמע מאת
 4 החכם, אבל מ"מ איזה הארה נשאר לו בפירוש שמע ופירוש
 5 אחד, אף שאינו לא מיני ולא מקצתו, מפני מה הוא זה
 6 דשמיעה דוקא בפרט"י הדבר, ושמיעה הבנה וכדומה, ומ"מ
 7 זוכר קצת, הנה עכ"פ יהי לו תועלת זה, אם יבוא חכם אעפ"י
 8 שאינו גדול בחכמתו כמו החכם ההוא, ויבאר לו הענין יבין
 9 אותו, והוא לפי שפעם האי שמע את הענין, דאף בעת ששמע
 10 את הענין מהחכם האי היי הענין למעלה מכח השגתו (ואשר
 11 זאת הוא הסיבה שהתבלבל בו, דאם היי לפי ערך השגתו לא
 12 היי שוכח אותו ומתבלבל בו גם אח"כ), הנה ע"י עזר החכם
 13 הבי הוא שב להשגת הענין.

14 וכמו"כ יובן דזהו התועלת בשבה"כ דתהו, היינו שהם לא
 15 יכלו להחזיק את תוקף אור הבהיר הזה, ונשברו הכלים, ועם
 16 היות שע"י שבירה זו התפרדו האותיות, אבל התועלת הכללי
 17 בזה מה שהאור נעשה ע"י בבחי גדר שייכות אל הכלים
 18 עכ"פ, ואז אח"כ יכולים להתלבש בכלים דתיקון. וזהו כללות
 19 ענין הבירורים, דכלים דתיקון מבררים את האור דתהו, היינו
 20 שגורמי התיישבות האורות בהכלים, והוא ע"י העבודה
 21 דתומ"צ, דתורה אור ומצוה נר להאיר מחשכי עולם זה
 22 שיאירו כפי הכוונה האמיתית בבריאת העולמות דנתאוה
 23 הקב"ה להיות לו יתי דירה בתחתונים וכמ"ש בע"ח כשעלה
 24 ברצונו יתי לברוא את העולם כדי להיטיב לברואיו ויכירו
 25 גדולתו ויזכרו להיות מרכבה להדבק בו יתי.

26 והנה בזמן הבית היי העבודה בהשגה והתבוננות, שהיו
 27 בעלי השגה רחבה ודעה נכבדה, והיו במנוחת הלב והמות,
 28 שוקדי על התורה, וכמאמרם ז"ל (סנהדרין) נעץ חרב
 29 בביהמ"ד ואמר כל מי שאינו עוסק בתורה ידקר כו',
 30 ובגשמיות ג"כ הנה כתיי וחובל עול מפני שמו, שנחבל עולו של
 31 סנחריב מפני שמו של חזקי שתן נרות בבתי כנסיות

המשך ביאור למס' זבחים ליום שבת קודש עמ' א

10 מתרצת הגמרא: **אמר לך רב הונא, הכא במאי עסקינן** - במה
 11 הברייתא של רבי ליואי מדברת, **כגון שהפריש הנוזר או המצורע**
 12 **שתי אשמות לאהריות** - שתי בהמות לאשם שאם יאבד האחד
 13 יתכפר בשני, ושחט אחד מהם קודם זמנו בחוץ, באופן זה הוא ראוי
 14 להקרבה בפנים, משום **דחד מיניהו מעיקרא** - שאחד מהם
 15 מלכתחילה עולה **היא**, שכך הדין באשם שהתכפרו בעליו באחרת,
 16 ירעה עד שיפול בו מום ויפדה ויביאו בדמיו עולות. ונמצא שהבהמה
 17 ששחט בחוץ ראויה להקרבה בפנים לשם עולה, ולכן אם שחטו בחוץ
 18 לשם עולה חייב, ואף שעדיין לא נפל מום באשם ולא נפדה,

1 שאמרה שחייב, מדובר ששחט את האשם בחוץ קודם זמנו **שלא**
 2 **לשמו**, שמאחר ומתקבל בפנים כדעת רב חלקיה בר טובי, לכן בחוץ
 3 חייב.
 4 מקשה הגמרא: לאחר שהוכח שרב דימי קיבל מרבותיו שהברייתא
 5 של רבי ליואי עוסקת בשחיטה קודם זמנו, **לימא תייתי תיובתיה**
 6 **דרב הונא** מברייתא זו, שהרי מבואר שם שאשם ששחטו בחוץ קודם
 7 זמנו שלא לשמו חייב, כיון שכך הוא מתקבל בפנים, ולפי רב הונא
 8 הוא אינו מתקבל בפנים, שמאחר ואם שחטו לשמו פסול לא יתכן
 9 שאם שחטו שלא לשמו יהיה כשר.